ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI της 11ης Δεκεμβρίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με Διάταξη της 30ής Αυγούστου 1984, το τέταρτο ποινικό τμήμα του Bayerisches Oberstes Landesgericht σας ζητεί να εκδώσετε προδικαστική απόφαση ως προς την ερμηνεία του άρθρου 36, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 337/79 του Συμβουλίου, της 5ης Φεβρουαρίου 1979, περί κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/024, σ. 112).

Ο τίτλος IV του κανονισμού αυτού, στον οποίο περιλαμβάνεται ο κανόνας που ενδιαφέρει το παραπέμπον δικαστήριο, περιέχει τη ρύθμιση ορισμένων οινολογικών επεξεργασιών. Ειδικότερα, τα άρθρα 32 και 33 καθορίζουν τα μέσα με τα οποία και τα όρια εντός των οποίων μπορεί να αυξηθεί ο φυσικός αλκοολικός τίτλος κατ' όγκο των σταφυλιών και των άλλων προϊόντων που είναι κατάλληλα για να δώσουν επιτραπέζιο οίνο. Στη συνέχεια, το άρθρο 34 ρυθμίζει τους τρόπους αυξήσεως και μειώσεως της οξύτητας. Τέλος, το άρθρο 36 προβλέπει ότι « δεν επιτρέπεται καμία από (αυτές) τις επεξεργασίες... εκτός αν αυτή γίνεται μόνο μία φορά, κατά τη μεταποίηση των νωπών σταφυλών, του γλεύκους σταφυλής, του μερικώς ζυμωθέντος γλεύκους σταφυλής ή του νέου οίνου ακόμη εν ζυμώσει, σε οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο ή σε επιτραπέζιο οίνο στην αμπελουργική ζώνη όπου ετρυγήθησαν οι υπό επεξεργασία σταφυλές... ». Η δεύτερη παράγραφος προσθέτει ότι « καθεμία από (αυτές) τις επεξεργασίες ... πρέπει να αποτελεί αντικείμενο δηλώσεως στις αρμόδιες αρχές ». Η παράβαση των κανόνων αυτών τιμωρείται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, σύμφωνα με το άρθρο 67, πρώτη παράγραφος, πρώτη περίπτωση, του Weingesetz (νόμου περί οίνου, όπως ισχύει από τις 27 Αυγούστου 1982), με στερητική της ελευθερίας ποινή ως τρία έτη ή με πρόστιμο.

2. Ο Hans Röser, γερμανός υπήκοος, κατέχει ορισμένες οιναποθήκες στο Kitzingen, τοποθεσία που βρίσκεται στην αμπελουργική ζώνη Α, κατά την έννοια του άρθρου 32 του κανονισμού 337/79. Το Σεπτέμβριο του 1982 εμπλούτισε εδώ 1 659 λίτρα μερικώς ζυμωθέντος γλεύκους σταφυλών που είχε παραχθεί από σταφύλια τρυγηθέντα στην Ιταλία (αμπελουργική ζώνη Γ ΙΙ) για να το διαθέσει στο εμπόριο ως « Federweißer ». Το ποτό αυτό, το οποίο πωλείται σε μη σφραγισμένα δοχεία κατά τις εβδομάδες που ακολουθούν τον τρύγο, πρέπει να καταναλωθεί αμέσως· πράγματι, αν η διαδικασία ζυμώσεως συνεχιστεί, μεταβάλλεται σε οίνο και, εφόσον προέρχεται από καθορισμένες ποικιλίες αμπέλου, σε οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο.

Κατηγορηθείς ότι παρέβη τις διατάξεις που αναφέρθηκαν, ο Röser ισχυρίστηκε ενώπιον του Amtsgericht του Würzburg ότι το άρθρο 36 πρέπει να ερμηνευθεί κατά γράμμα: το εν λόγω άρθρο εφαρμόζεται δηλαδή μόνο αν τα προϊόντα βάσεως ή τα ενδιάμεσα προϊόντα μεταποιούνται σε επιτραπέζιο οίνο· δεν εφαρμόζεται συνεπώς όταν, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του Federweißer, η μεταποίηση σταματά σε προηγούμενο στάδιο, ανάλογα με τον εμπορικό προορισμό του προϊόντος που επιδιώκεται να παραχθεί. Το δικαστήριο απήλλαξε τον κατηγορούμενο (27 Οκτωβρίου 1983). Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι δεν προκύπτει σαφώς από το κείμενο αυτού του κανόνα αν εφαρμόζεται μόνο στη μεταποίηση σε οίνο ή και στην παρασκευή ενός ποτού που από τη φύση του πωλείται ως ενδιάμεσο προϊόν της οινοποίησης.

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

Το Bayerisches Oberstes Landesgericht, ενώπιον του οποίου η εισαγγελική αρχή άσκησε αναίρεση, δεν αμφισβήτησε το εύλογο της ερμηνείας που υποστήριξε ο κατηγορούμενος, αλλά κρίνει προτιμότερη την αντίθετη άποψη, σύμφωνα με την οποία το άρθρο 36 πρέπει να εφαρμόζεται ανεξάρτητα από το αν η μεταποίηση των σταφυλιών τερματίζεται στο στάδιο παραγωγής του ενδιάμεσου ή του τελικού προϊόντος. Πράγματι, στη Διάταξή του το παραπέμπον δικαστήριο δέχεται ότι το « Federweißer », μπορεί ακόμη, ως μερικώς ζυμωθέν γλεύκος σταφυλιών, να μεταποιηθεί εκ των υστέρων σε οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο και επομένως είναι δύσκολο να διαπιστωθεί αν πρέπει να χαρακτηριστεί ως εμπορεύσιμο ποτό ή ως προϊόν που μπορεί εκ των υστέρων να μεταποιηθεί σε οίνο. Η συσταλτική ερμηνεία του κανόνα φαίνεται ότι μπορεί να αποκλειστεί και υπό το φως του στόχου του, ο οποίος συνίσταται, αφενός, στο να καταστεί δυνατός ένας καλύτερος έλεγχος στις ζώνες όπου τρυγούνται τα σταφύλια και, αφετέρου, στο να πραγματοποιείται η παραγωγή όσο το δυνατό πλησιέστερα στον τόπο καταγωγής τους.

Επομένως, το ερώτημα παρέμενε ανοικτό. Κατόπιν αυτού, το Bayerisches Oberstes Landesgericht ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα: « Πρέπει το άρθρο 36, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 337/79 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η αύξηση του φυσικού αλκοολικού τίτλου κατ' όγκο κατά τη μεταποίηση μερικώς ζυμωθέντος γλεύκους σταφυλών επιτρέπεται να πραγματοποιηθεί μόνο σ' εκείνη την αμπελουργική ζώνη, στην οποία τρυγήθηκαν τα χρησιμοποιηθέντα νωπά σταφύλια, ακόμη και όταν αυτό το γλεύκος δεν προορίζεται για οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο ή για επιτραπέζιο οίνο, αλλά για να διατεθεί στον τελικό καταναλωτή ως Federweißer; »

3. Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δέχεται ότι ο στόχος του άρθρου 36 συνίσταται στο να καταστεί δυνατός ο αποτελεσματικός έλεγχος των πράξεων εμπλουτισμού, η πραγματοποίηση των οποίων περιορίζεται καταρχήν στη ζώνη στην οποία τρυγούνται τα σταφύλια. Αναγνωρίζει μάλιστα ότι, αν ο περιορισμός αυτός δεν αφορούσε και τα προϊόντα που παραμένουν στο ενδιάμεσο στάδιο της οινοποίησης, οι απάτες θα ήσαν πολύ εύκολες: « δεν υπάρχει δόλος », θα μπορούσε να απαντήσει οποιοσδήποτε έμπορος οίνου στους επιθεωρητές που θα τον κατηγορούσαν για εμπλουτισμό· « το προϊόν είναι Federweißer και δεν προορίζεται να γίνει επιτραπέζιος οίνος ».

Εντούτοις, η Επιτροπή είναι πεπεισμένη ότι το κείμενο του κανόνα δεν συμφωνεί με το στόχο του. Πράγματι, παρουσιάζει ένα κενό. Ρυθμίζει την περίπτωση κατά την οποία η αύξηση του αλκοολικού τίτλου πραγματοποείται κατά « τη μεταποίηση των νωπών σταφυλών... σε οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο », ενώ δεν προβλέπει καμία ρύθμιση σχετικά με την περίπτωση κατά την οποία η διαδικασία της μεταποίησης σταματά σε ένα ενδιάμεσο στάδιο και παράγονται ποτά του τύπου του Federweißer. Αν επρόκειτο μόνο για πρόβλημα διοικητικού δικαίου, η διαφορά θα μπορούσε να επιλυθεί δίνοντας το προβάδισμα στο στόχο που επιδιώκει ο κοινοτικός νομοθέτης. Το άρθρο 36 συνδέεται όμως στενά με τους ποινικούς νόμους των κρατών μελών στο βαθμό που καθορίζει ή συμβάλλει στον καθορισμό των πράξεων που τιμωρούν οι εν λόγω νόμοι· και οι νόμοι αυτοί χαρακτηρίζονται από το ότι απαιτούν να υπάρχει η μεγαλύτερη δυνατή βεβαιότητα και επομένως αποκλείεται η δυνατότητα διασταλτικής ερμηνείας του κοινοτικού κανόνα ή, ακόμη περισσότερο, η δυνατότητα μιας αντίθετης προς το γράμμα του ερμηνείας.

Επομένως, πρέπει να διορθωθεί το γράμμα του κοινοτικού κανόνα. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη της την αναγκαιότητα αυτή και υπέβαλε στο Συμβούλιο την εξής τροποποίηση: « Δεν επιτρέπεται καμία από τις επεξεργασίες που αναφέρονται στα άρθρα 33 και 34 ... εκτός αν αυτή γίνεται μόνο μία φορά, κατά τη μεταποίηση των νωπών σταφυλών, του γλεύκους σταφυλής, του νέου οίνου ακόμη εν ζυμώσει... σε οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο,

σε επιτραπέζιο οίνο ή σε *άλλο ποτό που προορίζεται για την άμεση ανθρώπινη κατανάλωση* ..., στην αμπελουργική ζώνη όπου ετρυγήθησαν οι υπό επεξεργασία σταφυλές» (η υπογράμμιση είναι δική μου). Συνεπώς, στο μέλλον καμία αμφιβολία δεν θα είναι πλέον δυνατή. Εντούτοις, βάσει του ισχύοντος δικαίου, μόνο αρνητική απάντηση μπορεί να δοθεί στο γερμανό δικαστή: ο κανόνας εφαρμόζεται μόνο στις επεξεργασίες μεταποιήσεως που έχουν ως σκοπό την παραγωγή οίνου κατάλληλου να δώσει επιτραπέζιο οίνο ή επιτραπέζιου οίνου.

4. Η άποψη της Επιτροπής δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Ο συλλογισμός της — ότι το άρθρο 36 παρουσιάζει κενό επειδή δεν καλύπτει τις μεταποιήσεις που καταλήγουν σ' ένα προϊόν διαφορετικό από τον οίνο που είναι κατάλληλος να δώσει επιτραπέζιο οίνο — είναι, όπως θα δούμε, εσφαλμένος. Άλλωστε και η συνέπειά του είναι εμφανώς απαράδεκτη: ο ανεξέλεγκτος εμπλουτισμός, έστω και προσωρινός, ουσιών που είναι κατάλληλες να μεταβληθούν σε επιτραπέζιο οίνο, βάσει του προορισμού τους και μόνο, που συνίσταται στην άμεση κατανάλωσή τους ως ενδιάμεσων προϊόντων. Η νομοθετική τροποποίηση που προτείνει η Επιτροπή είναι τέλος αντίθετη προς το σκοπό για τον οποίο ο κοινοτικός νομοθέτης επιτρέπει την αύξηση του αλκοολικού τίτλου, δηλαδή την παραγωγή οίνου ποιότητας, από τις ταξινομημένες στον κανονισμό (ΕΟΚ) 337/79 ποικιλίες σταφυλών, οίνου που να μπορεί να χαρακτηριστεί ως επιτραπέζιος οίνος, και όχι ενός οποιουδήποτε «άλλου ποτού» εποχιακής καταναλώσεως.

Ας εξετάσουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά τους και ας τελειώνουμε οριστικά με δύο εσφαλμένες απόψεις. Όσον αφορά την πρώτη, το σφάλμα φαίνεται διά γυμνού οφθαλμού. Το γεγονός ότι το άρθρο 36 αναφέρεται από τους ποινικούς νόμους ενός κράτους μέλους δεν έχει καμία απολύτως σημασία για την ερμηνεία που ζητείται από το Δικαστήριο. Προφανώς η Επιτροπή δεν ενθυμείται ότι το άρθρο 177 «διατυπωμένο κατά τρόπο γενικό, δεν κάνει καμιά διάκριση ανάλογα με τον ποινικό ή μη χαρακτήρα της ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου διαδικασίας, στο πλαίσιο της οποίας διατυπώθηκαν τα προδικαστικά ερωτήματα. Πράγματι, η αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου δεν μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με τους τομείς του εθνικού δικαίου εντός των οποίων μπορεί να παραγάγει αποτελέσματα» (απόφαση της 21ης Μαρτίου 1972, υπόθεση 82/71, Εισαγγελική Αρχή κατά SAIL, Rec. 1972, σ. 119).

Δεύτερο σφάλμα: Το Federweißer, *ως οινοειδές ποτό εμπορικού χαρακτήρα*, δεν υπόκειται στη ρύθμιση του κανονισμού (ΕΟΚ) 337/79, ο οποίος πράγματι δεν το απαριθμεί μεταξύ των προϊόντων που υπάγονται στην κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς· αντιθέτως, υπόκειται στη ρύθμιση αυτή *ως μερικώς ζυμωθέν γλεύκος σταφυλών*, αλλά υπό τον όρο ότι έχει παραχθεί από ορισμένα σταφύλια κατάλληλα να δώσουν επιτραπέζιο οίνο. Στην πραγματικότητα, το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο β, του εν λόγω κανονισμού διευκρινίζει ότι «... το μερικώς ζυμωθέν γλεύκος σταφυλής... που προέρχεται από ποικιλίες αμπέλου οι οποίες δεν έχουν συμπεριληφθεί στην κατάταξη δεν δύναται να διακινείται παρά μόνο προς οινοπνευματοποιεία ή οξοποιεία. Τα προϊόντα αυτά δύνανται, εξάλλου, να χρησιμοποιηθούν για την οικογενειακή κατανάλωση του αμπελουργού».

5. Αφού διευκρινίστηκαν τα σημεία αυτά, ας εξετάσουμε το ερώτημα του παραπέμποντος δικαστηρίου. Όπως ήδη ανέφερα στην παράγραφο 2 των προτάσεών μου, το εν λόγω δικαστήριο ερωτά αν η αύξηση του αλκοολικού τίτλου του μερικώς ζυμωθέντος γλεύκους σταφυλών μπορεί, κατά το άρθρο 36, να πραγματοποιηθεί μόνο στη ζώνη όπου τρυγήθηκαν τα σταφύλια, ακόμη και όταν το γλεύκος αυτό δεν προορίζεται για να μεταποιηθεί σε οίνο αλλά για να πωληθεί όπως έχει, ως Federweißer.

Ας σταθούμε καταρχάς στην εδαφική ή γεωγραφική άποψη του προβλήματος. Ενόψει των όρων και των ορίων που προβλέπονται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 337/79, θεωρώ προφανές ότι η αύξηση του φυσικού αλκοολικού τίτλου είναι, *καθαυτή*, πραγματοποιήσιμη μόνο στις περιοχές όπου πραγματοποιήθηκε ο τρύγος. Ο λόγος της αρχής αυτής είναι προφανής. Ο κοινοτικός νομοθέτης θεώρησε « ότι είναι δυνατό να καταστεί απαραίτητο κατά ορισμένα έτη να επιτραπεί ο εμπλουτισμός προϊόντων καταλλήλων να δώσουν επιτραπέζιους οίνους· ότι, εντούτοις, τόσο από απόψεως ποιότητος όσο και αγοράς, ενδείκνυται ο εμπλουτισμός αυτός να υπόκειται σε ορισμένους όρους καθώς και σε ορισμένα όρια και δεν είναι δυνατόν να γίνει παρά μόνο στα προϊόντα που παράγονται από ορισμένες ποικιλίες και τα οποία έχουν ελάχιστο φυσικό δυναμικό αλκοολικό τίτλο... · (εξάλλου) ... επειδή οι συνθήκες παραγωγής ποικίλλουν σε αρκετά αισθητό βαθμό από τη μια αμπελουργική ζώνη της Κοινότητας στην άλλη, ενδείκνυται να λαμβάνονται υπόψη οι διαφορές αυτές, ιδίως όσον αφορά τις λεπτομέρειες του εμπλουτισμού» (βλέπε αιτιολογική σκέψη 21). Επομένως, αυτά που προστατεύονται είναι τα σταφύλια εκείνα που προορίζονται μεν από τη φύση τους για την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου, χρειάζονται όμως κατά τα δύσκολα έτη κάποια ενίσχυση του αλκοολικού τους τίτλου.

Το άρθρο 32 υλοποιεί πιστά αυτούς τους σκοπούς. Πράγματι, το εν λόγω άρθρο προβλέπει ότι για τα προϊόντα που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο (νωπά σταφύλια, γλεύκος, κλπ.), ο αλκοολικός τίτλος μπορεί να αυξηθεί μόνο αν ο ελάχιστος φυσικός αλκοολικός τους τίτλος κατ' όγκο είναι: στη ζώνη Α (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας) 5 %· στη ζώνη Γ ΙΙ (Ιταλία) 8,5 %. Το τρίτο εδάφιο προσθέτει ότι η αύξηση των τιμών αυτών δεν μπορεί να υπερβεί το 3,5 % στη ζώνη Α και το 2 % στη ζώνη Γ. Εν πάση περιπτώσει, η παράγραφος 6 του άρθρου 33 προβλέπει ότι « *σε καμία περίπτωση* οι... επεξεργασίες (εμπλουτισμού) δεν δύνανται να έχουν ως αποτέλεσμα να αυξηθεί ο ολικός αλκοολικός τίτλος (των προϊόντων αυτών) περισσότερο από 11,5 % στην αμπελουργική ζώνη Α, ...» (η υπογράμμιση είναι δική μου). Επομένως είναι προφανές ότι, προκειμένου να τηρηθεί η μέγιστη αυτή τιμή, ο εμπλουτισμός πρέπει να πραγματοποιηθεί αποκλειστικά και μόνο στη ζώνη όπου τρυγήθηκαν τα σταφύλια. Πράγματι, ας σκεφθούμε ένα γερμανό αμπελουργό ο οποίος εισήγαγε στη Γερμανία ιταλικό γλεύκος σταφυλών με ελάχιστη περιεκτικότητα ίση προς 8,5 % και θέλει να το εμπλουτίσει στις οιναποθήκες του με συμπυκνωμένο γλεύκος: βάσει των τιμών που προβλέπονται για τη ζώνη Α (3,5 %), μπορεί να αυξήσει τον τίτλο έως το 12 %, υπερβαίνοντας με τον τρόπο αυτό το ανώτατο όριο που επιτρέπεται από την προαναφερθείσα παράγραφο 6, το οποίο, όπως είναι γνωστό, για τη Γερμανία είναι 11,5 %.

Το αποτέλεσμα θα ήταν ακόμη πιο παράλογο στην αντίθετη περίπτωση, δηλαδή αν ένας ιταλός αμπελουργός ήθελε να αυξήσει την περιεκτικότητα σε αλκοόλη γλεύκους σταφυλών εισαχθέντος από τη Γερμανία. Βάσει των τιμών που προβλέπονται για την Ιταλία στο άρθρο 32 (5 % ως ελάχιστος τίτλος και 2 % για την αύξηση), η διαδικασία θα ήταν περιττή: πράγματι, το γλεύκος δεν θα έφθανε ούτε καν τον ελάχιστο αλκοολικό τίτλο, που είναι 8,5 % για τη ζώνη Γ ΙΙ.

Περισσότερο και από τον κοινό νου, τα μαθηματικά είναι εκείνα που επιβάλλουν την ορθότητα της αρχικής μου υπόθεσης, δηλαδή ότι ο εμπλουτισμός μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στη ζώνη όπου τρυγήθηκαν τα σταφύλια. Σ' αυτό δεν μπορεί να αντιταχθεί ότι τα ποσοτικά αυτά όρια δεν εφαρμόζονται όταν το μερικώς ζυμωθέν γλεύκος δεν προορίζεται για τη μεταποίησή του σε επιτραπέζιο οίνο. Πράγματι, αυτή η απάντηση θα αγνοούσε τη διαφορά μεταξύ των *όρων εμπλουτισμού* (δηλαδή αυτών που προβλέπονται από τα άρθρα 32 και 33) και *των όρων στους οποίους υπόκειται η άδεια* για την πραγματοποίηση των επεξεργασιών για την αύξηση του αλκοολικού τίτλου (οι οποίοι αντιθέτως καθορίζονται από το

άρθρο 36). Στην πραγματικότητα, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι σε ορισμένες περιπτώσεις δεν χρειάζεται άδεια, αυτός που επιθυμεί να εμπλουτίσει γλεύκος που έχει παραχθεί από συγκεκριμένες ποικιλίες αμπελιών θα πρέπει εν πάση περιπτώσει να τηρήσει τους (ποσοτικούς και γεωγραφικούς) όρους που προβλέπονται προς το σκοπό αυτό από τα άρθρα 32 και 33.

6. Το συμπέρασμα αυτό έχει αποφασιστική σημασία εν προκειμένω, αλλά δεν αρκεί για να άρει όλες τις αμφιβολίες σχετικά με την ορθή εφαρμογή του άρθρου 36. Αναφέρομαι στο δήθεν υφιστάμενο κενό, για το οποίο η Επιτροπή λυπάται και το οποίο αποτελεί τη βάση του ερωτήματος που έχει υποβληθεί στο Δικαστήριο. Απαλλαγμένο από προβλήματα εδαφικού χαρακτήρα, το ερώτημα αυτό θα μπορούσε να διατυπωθεί ως εξής: πρέπει το άρθρο 36, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η αύξηση του αλκοολικού τίτλου μερικώς ζυμωθέντος γλεύκους, το οποίο έχει παραχθεί από τις ποικιλίες αμπέλου που προβλέπονται στο άρθρο 49, μπορεί να πραγματοποιηθεί ακόμη και αν δεν γίνει χρήση του γλεύκους αυτού για την παραγωγή οίνου κατάλληλου να δώσει επιτραπέζιο οίνο; Γενικότερα, τα προϊόντα που σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 337/79 είναι κατάλληλα να δώσουν επιτραπέζιο οίνο μπορούν να εμπλουτιστούν σύμφωνα με τις μεθόδους που προβλέπονται από τον εν λόγω κανονισμό, ακόμη και αν προορίζονται να διατεθούν στο εμπόριο ως ποτά που διαφέρουν από τον επιτραπέζιο οίνο; Νομίζω ότι η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι αρνητική.

Ας δούμε για ποιο λόγο. Το άρθρο 46 προβλέπει ότι « όσον αφορά τα προϊόντα που καθορίζονται στα σημεία 1 έως 5 ... του παραρτήματος II (όπου, στο σημείο 3, αναφέρεται το μερικώς ζυμωθέν γλεύκος)... δεν επιτρέπονται παρά μόνο οι οινολογικές πρακτικές και κατεργασίες που αναφέρονται στον παρόντα κανονισμό ». Άλλες επεξεργασίες δεν επιτρέπονται και ο λόγος της απαγόρευσης αυτής είναι απλός: « Οι πρακτικές και οι κατεργασίες που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο — προβλέπει, πράγματι, το ίδιο άρθρο — δεν δύνανται να χρησιμοποιηθούν παρά μόνον για να εξασφαλίσουν καλή οινοποίηση ή καλή συντήρηση των αναφερομένων προϊόντων. » Το ερώτημα είναι, όμως, τι σημαίνει *« καλή οινοποίηση »*; Είναι βέβαιο ότι, σε σχέση με τις επεξεργασίες που αναφέρονται στο άρθρο 36 και επομένως σε σχέση με τον εμπλουτισμό του μερικώς ζυμωθέντος γλεύκους, η έννοια αυτή είναι ήδη καθορισμένη και δεν χρειάζεται άλλες διασαφήσεις: συνίσταται στη μεταποίηση νωπών σταφυλιών, γλεύκους και άλλων προϊόντων της αμπέλου σε καλό επιτραπέζιο οίνο. Οι άλλοι δυνατοί προορισμοί, είτε είναι ενδιάμεσοι είτε είναι οριστικοί, πρέπει επομένως να αποκλειστούν.

Η λύση επομένως είναι προφανής: από το συνδυασμό των άρθρων 46 και 36 προκύπτει ότι, για τα προϊόντα που είναι κατάλληλα να δώσουν επιτραπέζιο οίνο, η αύξηση του αλκοολικού τίτλου μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 32 και 33 και μπορεί να επιτραπεί μόνο αν γίνει χρήση της μόνο μία φορά και προκειμένου να επιτευχθεί η καλή οινοποίηση των εν λόγω προϊόντων: δηλαδή η μεταποίησή τους σε οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο.

Το συμπέρασμα αυτό είναι ασφαλώς πολύ αυστηρό, αλλά είναι και το μόνο που ανταποκρίνεται ταυτόχρονα και στο κείμενο των κανόνων και στους στόχους της κοινής οργάνωσης της αμπελοοινικής αγοράς. Εξάλλου, έχει το προσόν να είναι σύμφωνο με τους στόχους του κανονισμού (ΕΟΚ) 338/79 του Συμβουλίου, της 5ης Φεβρουαρίου 1979, που προβλέπει ειδικές διατάξεις σχετικά με τους οίνους ποιότητας που παράγονται σε καθορισμένες περιοχές (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/024, σ. 159). Πράγματι, το άρθρο 10 του κανονισμού αυτού επιτρέπει τον εμπλουτισμό των προϊόντων που είναι κατάλληλα να δώσουν οίνους ποιότητας μόνο εφόσον πραγματοποιείται υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 36 του κανονισμού (ΕΟΚ) 337/79.

7. Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω, στο ερώτημα που υπέβαλε το Bayerisches Oberstes Landesgericht με Διάταξη της 30ής Αυγούστου 1984, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά του Hans Röser, να δοθεί η εξής απάντηση:

« Το άρθρο 36, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΟΚ) 337/79 του Συμβουλίου, της 5ης Φεβρουαρίου 1979, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, για τα προϊόντα που είναι κατάλληλα να δώσουν επιτραπέζιο οίνο και που παράγονται από τις ποικιλίες αμπέλου που προβλέπονται στο άρθρο 49, η αύξηση του φυσικού αλκοολικού τίτλου κατ' όγκο μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνον υπό τους όρους που προβλέπονται από τα άρθρα 32 και 33 και μπορεί να επιτραπεί μόνο αν γίνει χρήση της μόνο μία φορά κατά τη μεταποίηση των εν λόγω προϊόντων σε οίνο κατάλληλο να δώσει επιτραπέζιο οίνο ή σε επιτραπέζιο οίνο, στην αμπελουργική ζώνη όπου τρυγήθηκαν τα υπό επεξεργασία σταφύλια. »